

Fénysugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Félé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Élj gond nélkül.

Az imádság a legfelségesebb előjog. Érintkezzél Istennel, vágyakozzzál az után, hogy Vele egyedül beszélhess. Ő olyan szeretetteljesen bánik veled, Néki mindent elmondhatsz és mennyei erővel, bátorsággal mehatsz tovább, tudva, hogy mindig veled van. Csodálatos, hogy a Megváltó az imádságnál is jutalomról beszél. Nem elég az, hogy a leghűségesebb és legkedvesebb Atyával beszélhetünk, még kapunk is ennek fejében valamit. Adj hálát Néki, fordulj ragyogó arccal Feléje, szólj így: Oh, én Atyám! Édes mennyei Atyám! Mennynek és földnek Istene úgy áll előttünk, mint jóságos atya. Semmi sem túlságosan nagy és túlságosan kicsiny előtte, ami rád vonatkozik. Mi okod volna hát az aggodalomra? Isten gondot visel rólad. Ez megdicsőíti az életet. Ő csak azt kívánja tőlünk, hogy igénybe vegyük mindazt, amit nekünk adni akar. Ennek előfeltétele az, hogy gyermekei legyünk. Gyakorolnod kell magad abban, hogy gond nélkül élj. Főddog az, hogy Istennek kedves gyermeke vagyis akkor minden egyéb magától jön. Az Ur az Ő országának embereivé akar formálni bennünket. Gondjaidat Ő hordozza. Hágár a sok sírástól nem látta meg a mellette lévő forrást. Semmi sem kábit el jobban, mint a gond. Nem szabad elfelejtened: Jézus vére által megváltott ember vagyok. Nincs közöm többé pokollal, halállal, sötétséggel, hanem áthelyeztettem az Ő országába s az Ő országának támogatása, ereje most már enyém és ha használom, minden gondtól megszabadulhatok. Szabadítsátok ki magatokat az alól a kényszer és átok alól, hogy mindig magatok s a ti kis körötök körül forgolódjatok. *A liliumok nem dolgoznak, nem aggódnak, hanem virágoznak.* Bízol-e te is így a te Istenedben? Akinék még sok a gondja, az annak adja tanujelét, hogy még nem gyökerezett meg Isten országában. Minden forrásodat helyezd át Istenbe. Ha jön a gondok serege és téged földre verve talál, akkor nagy hatalma lesz fölötted. De ha jön a gond, és téged az Ő országában talál, kezdedben zászlóval, övedben fegyverrel, előreigyekezve, akkor hátrálni kell. Nincs többé gond, hanem megtapasztalod az Ur csodálatos válttságát s meglátod, hogy szeretetének mennyi megelégedése vár téged.

† Pauer Irma
diakonissza főnökasszony.

Vigyázó imádsággal.*

Efézus 6:18.

Az Ur elénk tárta szent Igéje által fegyvertárát. Ebbe a fegyvertárba tartozik az imádkozás és a vigyázás is. Kétségtelen, hogy csak az imádkozó ember lehet vigyázó ember. Az imádság Istennek az a kegyelmi ajándéka, amelyet az ember az ő újj születekora nyert igazán. Nem mintha az ember előbb nem tudná imádkozni, de csak mint Isten gyermeke tudta azt, hogy mit jelent az ő élete számára, hogy Istent Atyjárnak nevezheti. A hívő embernek, mint Isten gyermekének, élete első megnyilatkozása az imádkozás és élete legnagyobb része imádságban telik el. Ahol nincs imádság, ott nincs lélképlet. És az imádság fegyver is. Ahol élet van, ott fegyverkezés, támadás is van, enélkül nincs élet. Ha végigszemléljük az Urnak számunkra adott fegyvertárát, amelynek segítségével meg kell állanunk a nálunknál sokkal erősebb ellenséggel az ördöggel szemben, egy sem olyan nyilvánvaló számunkra, mint az imádkozás. Sőt az imádság által öltözzük fel a többi fegyvert is. Aki Isten gyermekévé lett, nem fog egy pillanatra sem enélkül a fegyver nélkül maradni.

Ami drága Mesterünk nemcsak bennünket tanított imádkozni, hanem Ő maga az imádság által állandó összeköttetésben volt mennyei Atyjával. Sokszor csak egy pillanatra vagy egy sóhaj által, de egész élete imádkozás volt. Urunk minden követője csak úgy maradhat közösségben Vele, ha ezt a szent közösséget állandó imádsággal ápolja.

A világi ember nem érzi a támadásokat, az önmegtágadás küzdelmét, azonban Isten gyermeke első perctől fogva érzi azokat. Nem fél tőlük, hanem mindezek a küzdelmek állandó imádkozásra indítják. Luther imádkozó ember volt. Ezt a

fegyvert mindig diadalmasan forgatta. Bárhol volt, mindig ez volt a védelme.

Kedves Testvéreim! Azt kérdezem, volt-e már győzelmes fegyveretek az imádság? Nem nagy cselekedetekhez kell használnunk, hanem a mindennapi élet sok visszasságában, gondjában, a Sátán ezerféle kísértésében, amikor a megkezdett útról ismét el akar téríteni s az Istenben való bizodalomból a csüggedésbe akar taszítani — ezekben a helyzetekben főfegyverünk az imádság. Amíg valaki ezt a fegyvert ki nem ejti a kezéből, addig az ördög a maga számára azt visszaszerezni nem képes. Az is a Sátánnak egy fogása, amikor ezt mondjuk: Most nincs időm. Vagy: Most hűtlen voltam. Éppen ezek azok a pillanatok, amikor leginkább le kellene borulnunk és könnyek között kiáltani az Urhoz. Az elmulasztott vigyázás kell, hogy gyermeki szívünk minden fájdalomával Isten előtti bűnbánatra indítson. Ott van a mi nagy hibánk, hogy ha látjuk a kísértőt jönni, előbb próbálkozunk, tanakodunk és nem gondolunk arra, hogy a kísértő nem ember, hanem sokkal hatalmasabb nálunknál. Mindenféle helyzetben, amellyel a gonosz kísért: szenvedésben, vagy ha emberek részéről ér bántódás, ha valaki haragosan szól ránk, ne meredjünk reá a mi haragos arcú embertársunkra, hanem menjünk mindjárt az Atyához. Az a gyermek, aki szülőjéhez menekül a veszedelem idején, nem tér oda vissza újra, hanem hagyja, hogy szülője védje meg őt. Mi is így tegyünk, mert csak az Ur véd meg, Ő tart meg, Ő győzi le azt, akit mi úgysem tudnánk legyőzni.

Kedves Testvéreim! És hogyha elesünk, a Sátán munkája az, hogy elcsüggeszt bennünket. Nem egy testvér, aki az Ur gyermeke volt, elmaradt, mert elesett s azután megrestült az imádkozásban, a fegyver kihullt kezéből s visszaesés lett a következménye. Ne engedjünk a csüggedésnek, mert az az Urat nagyon

* A Félé-tagok konferenciáján elhangzott beszéd összefoglalása.

szomorítja. Ha már az elesés szomorítja, akkor az elcsüggedés még jobban. Az Ur veled akar lenni és azt akarja, hogy te szólj Hozzá, használj az Ő fegyverét, szólj bizalommal. Ne várd, hogy érdemes és erős leszel az imádkozásra. Imádságunk, a nehely az Urhoz fordulunk, és fegyverre aáltal lesz, hogyha halát adunk az Urnak. A gyermek örvend annak, hogy Atyjának a védelme alatt van. Bizodalommal imádkozunk, mert Ő minden napon okot ad erre.

Az imádkozó ember számára az Ur a földi életben is és az örökkévalóságban is ad ígéretet. Igéje azt mondja: »Mindaz, aki segítségül hívja az Ur nevét, megtartatik.« Boldogító ígéret küzdömen, harcon keresztül a Sátán minden hatalmával szemben. Ez az ígéret a mi diadalunk. Ezt a drága fegyvert az Ur adta, semmiképpen el ne ejtsük és ha elejtettük, bűnbánattal vegyük fel újra. Ámen!

Mohr Henrik

Még akkor is segít!

Livingstonhoz így szól egy mélyen megszorodott katonatiszt, akinek ellenséges környezete sok kellemetlenséget okozott: »Elveszett ember vagyok! De Livingston nagyon komolyan így válaszolt: »Elveszett ember? Nem mondhatja ezt senki olyan könnyen, aki mellett még ott áll az Isten!« S azután megmutatta sebhelyeit a karján, melyet nem sokkal ezelőtt egy oroszlán okozott és beszélni kezdett: »Közeli néger falut gyakran felkeresett egy oroszlán. Elhatároztam, hogy segítek az embe-
reken. Néhány négerrel együtt felkerestük és céloztam. Sajnos, a golyó csak megsebesítette s most annál vadabban rontott felém és a földre tepert. Az embereim cserben hagytak. Szemébe néztem a vadállatnak s éreztem magamon forró lehelletét. Emberi mérték szerint elveszett ember voltam, aki mást nem várhatott, csak kínos halált. Ekkor

az egyik néger olyan mozdulatot tett, mintha célozni akarna. Erre az oroszlán rárontott a négerre, megsebezte őt s azokat, akik körülötte voltak. De a küzdelem hevében ő maga is erősen vérzett, végül összeroskalt élettelenül. Így menekültem meg és most már tudom: az ember még az oroszlán karmai között sem elveszett ember; Isten még akkor is segíthet!«

Mély szántás.

Szép tavaszi napon kikocsiztunk a tájára. Séta közben volt alkalmam a szántóterületeket nézni. A tavaszi áradás ma, dnem minden szántóterület elborított s a gazdák naponta kétségbeesve nézegették, apad-e már a víz, kél-e a búza, amit az ősszel verjétekezve vetettek. Mikor a víz teljesen eltűnt, sehol egy szál nem látszott. »Bizonyára elpusztult« — mondták akkor. De csodálatos volt nézni a vetést. Mindenütt gyönyörűen fejlődött a ászokat ringatott a szél. »Istennél minden lehetséges.« — Csak egy-két táblát látok tele gyomnövényvel. Talán ez a gazda gyomot vetett? »Nem szántott elég mélyre« — ha gzott a magyarázat. Ugy megdöbbenett ez a mondat és a lelki életre gondoltam. Engedjük, hogy a mi Urunk szántóvasa jól behatásítson a mi hálátlan szívünkbe. A fájdalom után jó a bőséges aratás, ha Isten kezéből vesszük.

»Mily számtalanok a te műveid, Uram! Mindazokat bölcsen alkotad meg és betelt a föld a te gazdagságoddal.« Zsolt. 104:24.

Ne csüggedj, ha az is a látszat, hogy rólad az Ur elfelejtkezett s imádságodra nem ügyel. Sokan tapasztalták már ugyanazt. Nem felelet is felelet a kiáltásra s azt jelenti: Tarts ki, légy csendben, remélj!

*

Kopogj a kegyelem ajtaján, de azután várj is, míg az felnyílik! Sok imádság csak kopogtatás, azután tovasietés. Nem kíséri az Istenbe vetett bizodalom.

Csodálatos segítség.

A múlt század elején történt. Egy lelkész beszélt el visszaemlékezéseiben: Súlyos betegség után voltam. Egyik reggel rongyos ruhájú fiatalember lépett a szobámba. Elmondta, hogy hónapokon át feküdt betegen és ezalatt elvesztette állását. Elgondoltam, énrolam Isten milyen kegyelmesen gondoskodott. Adósnak éreztem magam a szerencsétlen ifjúval szemben.

»Látom, barátom, hogy rongyos az inge, szívesen adok egyet az enyém-ből.« Pirulva szabadkozott. Peküldtem őt a szomszéd szobába átöltözni, azalatt hátrahagyott csomagját nézegettem. Hirtelen jó gondolatom támadt. Kiürítettem a táskáját és szégyenes ruhája helyett az én ruhámat, fehérneműje helyett az enyémet tettem be, azután a jobbik cipőmet, sapkát s papirosba 100 koronát a következő Igével: Szerelmesének álmában ad eleget. Éppen becsúktam a táskát, mire visszajött. Könnyes szemmel köszönte meg az inget, természetesen nem sejtette, hogy a csomagjával mi történt.

Még aznap este felkeresett a kezelőorvos és kijelentette, hogy feltétlenül környezetváltozásra, jó levegőre van szükségem. Elszomorodtam. Legjobb ruhámat az ifjúnak adtam, s utolsó maradék pénzemet is. Lelki ismeretfurdalást nem éreztem emiatt, de mégis azt gondoltam, hogy kevesebbet is adhattam volna.

Ilyen gondolatok között hanykolódtam éjszaka s mégis csodálatosképpen vidáman ébredtem. Különös dolog történt az éjjel velem. Ágyam előtt szép nagy fekete bőrönd állt. Kinyitottam s csodálkozva kerestem a magyarázatot. A táskában felül papírszelet feküdt ezzel a felírással: Szerelmesének álmában ad eleget. Különös érzések között hála és megszágyenüléssel szívemben, nézegettem a tartalmát. Minden egyes darab helyett, amit tegnap odaajándékoztam, pontosan mégegyszer anynit kaptam, csak minden új volt s

a legfinomabb anyagból készült. Három ingért hat darabot kaptam, cipő helyett csizmát, sapka helyett kalapot s egy borítékban 100 korona helyett 200 koronát találtam. Senki a világon nem tudott az én tegnapi esetemről. Szégyennel gondoltam vissza az esti csüggedéseimre.

Még aznap megtudtam, hogy ki hozta a bőröndöt a szobába, de hogy ki volt az ajándékozó, arra csak 20 év múlva bizonyos jelekből következtethettem.

Este egy festő barátomhoz mentem. Miközben beszélgettünk, hamiskás mosoly játszadozott az ajka körül. Megkérdeztem, tud-e valamit arról, ami velem ma reggel történt? »Nem tagadom« — felelte, »bár én csak a végrehajtója voltam a tervnek, az adakozó nevét soha nem szabad megtudnia. Jó ismerősömnek egyetlen fia halt meg. Ruháit eladni nem akarta, elhatározta, hogy odaajándékozza. Egy éve tartom magamnál a bőröndöt; elfelejtettem. Tegnap aztán hallottam a kezelőorvosától, hogy nehéz körülmények között van, pihenésre volna szüksége, együtt beszélünk meg a tervét.« A lakásba könnyen bejuthatott, mert betegségem óta a belső ajtót nyitva hagytam. Iróasztalomon nyitott Bibliát látott és zseblámpája fényénél rátalált arra az Igére, amit azután a csomagba tett.

Valóban ez volt az egyetlen magyarázata Isten csodálatos segítségének.

A madárkák télen és nyáron röpködnek a levegőben, énekelnek és vidámanak, nem aggodalmaskodnak, bár nem tudják, lesz-e ennivalójuk holnap. És mi, megrögzött, zsugori emberek, nem tudunk szabadulni gondjainktól még akkor sem, ha csürrünk és padlásunk telve és szemünk láttára növekszik termőföldünk kálása.

Luther.

Ugyanúgy vendég.

Rekkenő délben
betért a vándor.
Béke köszönt rá
kicsiny szobámból.
Messze kacajok,
sóvár sírások.
Itt fénylőtítkú
aranyírások.
Messze a világ.
Köt. Nem ereszt el.
Itt nyitott Ige
sötét keresztrel.
Messze a rideg
rabszolgahajtó.
Halkan bezárul
a fehér ajtó.
Kívül marad a
napban az árnyék.
Megilletődve,
csendesén áll még...
»Jó, ha az ember
megfáradt lába
néha belép egy
kicsiny szobába.«

Vándorok jönnek,
vándorok mennek.
Csak elbékülnek,
csak megpihennek.
Elmegyek én is.
Most jöttem nemrég.
Ugyanúgy vándor.
Ugyanúgy vendég.

Szerető gonddal
ékesítetten
várt ez a hajlék
s vendége lettem.
Semmit se tettem
jobbra, vagy balra.
Nem kellett új szín,
új kép a falra.
Olyan volt épen,
amilyent vártam.
Szívébe zárt és
szívembe zártam.
Tekintetemmel
tárgyat és képet
megsimogattam
és az enyém lett.
Tudom, emléke
messze kísérne,
piros ékszeres
ládámba férne.

Felsőhajtana,
holnap ha mennék:
»Itt járt, itt élt és
elment a vendég.«

Ennyi az élet.
Nincs is hazám itt.
Otthonnak otthon
sohase számít.
Pihen majd némán
és mozdulatlan
az a lakás, mit
legtovább laktam.
Kéküvegű két
ablaka zárul.
Holt küszöbéhez
senkise járul.
A sápadt homlok
titokírása
hirdeti még, hogy
mindenki lássa,
olvassa, tudja:
»Itt lakott nemrég...
de hazahívták:
elment a vendég.« T. E. d. t.

És odafent?

Egy misszionárius gazdag farmert keresett fel Amerikában. Büszkén mutogatta szép házat, földjeit s aztán azt mondta: »Mindézt szorgalmamnak köszönhetem.« »És ha tűz pusztítaná el, mi maradna akkor?« A farmer vendégét most egy magaslatra vezette, ahonnan házak egész sora látszott az alattuk elterülő völgyben. »Ez mind, amit itt lát, szorgalmam gyümölcse. Ha egy ház elpusztul, a többiben majd találok menedéket. El kell hogy ismerje: sokat szereztem.« A misszionárius először hallgatott, majd felmutatott az égre: »És odafönt mit mondhat a magáénak?« A felelet elmaradt.

*Nincsen itt maradandó városunk,
hanem a jövődöt keressük.*

Zsid. 13:14.

*A mi országunk mennyekben van,
honnét a megtartó Ur Jézus Krisztust
is várjuk.*

Fil. 3:20.

*Az én Atyámnak házában sok la-
kóhely van... Elmegyek, hogy he-
lyet készítek néktek.* Ján. 14:2.

Bélpoklosok között.

Pusztulás és ha ál vár minden batakra, akin e rettenetes betegség úrrá lesz. Hozzátartozói, ismerősei menthetetlenül halálra ítélik s a szegény betegnek ott kell hagynia hazát és otthont, sebeivel, fájdalomával menekülni kénytelen. Erdőben és mezőn bújdosik, gyakran tűzzel-vasal kell védelmeznie nyomorúságos életét, mert a pogány batakok szabadulni akarnak tőlük.

Hazatérőben filiai látogatásából Steinsiek misszionárius nagy lánggal lobogó sátorra talált. Fájdalmas kiáltások ütötték meg fülét s közelebb érve látta, hogy erős férfiak tüzes dorongokkal miként taszítanak a lángokba kiáltozó embereket. Bélpoklosok voltak. Tolvajok, rablók, útonálló, akik nyomorúságos életüket másként fenntartani nem tudták. Irgalmatlan és kegyetlen a pogányság velük szemben. Szomorúan ment a misszionárius tovább az útján, lelkiszemei előtt a szénné égett holttestek s elhágyta, hogy bármi áron segítségükre siet a szerencsétleneknek, hogy életük szenvedéseit és fájdalmát enyhítse.

Sikerült néhány misszionáriust, sőt törzsfőt is megnyerni és minden emberi lélettől távol egy tágas, napos területen hajlékot építeni az első ápoltak számára. Jó messzire másik ház is épült gyermektelen tanítócsalád számára, kik egy személyben ápolók, lelkészek, vezetők és tanítók voltak. Ez volt a bölcsője a kicsiny huzalemi »Friedenshort«-nak 1901-ben. Megrázó volt a hosszú sorban jövő bélpoklosok menete. Arcuk, fejük, nyakuk kendővel betakarva, sírva, hangosan kiáltoztak, mintha a halál szigetére érkeznének. Ugyanilyen fájdalomkiáltások között fogadták őket a már itt levők. Fájdalmas út ez! Innen nincs visszatérés és soha többé nincs viszontlátás!

A munka növekedett és új munkást kívánt. 20 évvel később fiatal, tetterős ifjú kötött ki Szumátra szigetén vidám szívvel, ragyogó sze-

mekkel, hogy magát teljesen ennek a munkának áldozza. Rittich Károly Rezső volt. Kezében egyetlen kis táská csupán, amelyben összes vagyona volt. Az ő munkáján, Istennek odaszentelt életén látható áldás nyugodott. Hutasalem már nem a halál birodalma. Szanatóriuma van, a legmodernebb európai követelményeknek megfelelően felszerelve, ahol már sikeresen gyógyítják a betegeket. A gyógyulak egész falvakat alkotnak. Szinte áliam képződött itt az államban. 10 férfire a legidősebb tartozik felügyelni. Nagy műhely is van, ahol gumiárukat, asztalosmunkákat készítenek. A földek gazdagon teremnek. A nagykiterjedésű hely közepén áll Isten háza s ha belép a vándor, ablakán az irgalmas szamaritanus képét találja. Az országnak egy részében sem halgatják olyan ünnepélyes csendben Isten Igéjét, mint a nyomorúságnak ezen a helyén. Sehol sem olyan hálás a szív a szenvedések között nyujtott vigaszért, erőért, reménységért, és örömért. S amikor az orvosi tanács százával bocsátja el a gyógyultakat, ki tudná leírni azok örömet! Azonban mégis a csendes temető ez a hely, ahová ezeknek a szegény betegeknek legnagyobb része kerül várva az örökéletet és a feltámadást.

»Nehéz dolog, mikor az ember csak száraz kenyeret ehet, mialatt mások minden jót élvezhetnek« — zsörtölődött egy ifjú uzsonnája mellett. »Nehéz gyalog járni, míg mások kocsin és autón mehetnek.« Az édesanya így felelt: »Milyen áldás, hogy van kenyerünk mialatt százan és ezren éheznek. Van hajlékunk miközben sokan hazátlanok. Milyen nagy áldás, hogy van szemünk, fülünk, erőnk a mindennapi munkához, mialatt mások vakok, süketek és betegek.« De az ifjú tovább zúgolódott: »Igen, előtted semmi sem terhes, vagy kemény.« »Fiam, van valami, amit én is nagyon keménynek tartok. Kemény az a szív, amely nem hálás Isten sok áldásáért.«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Szept. 1. Máté 6:24-34. Gal. 5:25-6:10. Ján. 11:1-11. II. Thess. 3:6-13. I. Thess. 1:1-10. A Thessalonikabeliek hite példaképpé lett más gyülekezetek előtt is. Az Igét beígadták és engedték ezt munkálkodni az életükben, azért nyilvánvalóvá lett köztük Isten ereje is. Életük meghozta így a Lélek gyümölcseit. Nemcsak szóban áll Isten országa! (5. v.) Aki teljes szívéből megtér az Urhoz, annak nincs más feladata ezen a földön, mint szolgálni es varni. Ha élő és igaz Istennek szolgálni és varni az Ő Fiát az égből. Legyen így ez a mi életünkben is!

Szept. 2. 139. Zsolt. 1. Thess. 2:1-12. Pál apostol emlékezteti a Thessalonikabelieket, hogy milyen módon vitte hozzájuk az Evangéliumot. Bátran meri mondani, hogy ő és munkatársai úgy éltek előttük, hogy azzal csak az Urhoz segítették közelebb a lelkeket. »Ti vagytok bizonyosságok és az Isten« — mondja az apostol. (10. v.) Milyen fontos az, hogy amikor másokhoz akarjuk vinni az Igét, a magunk élete mindenben Isten Lelkének vezetése alatt álljon. Csak akkor lesz ereje bizonyágtételünknek, ha életünk példája mögötte áll. Másrészt az Igének nincs szüksége emberi bölcseségre, ügyeskedésre, hogy a szívekhez utat találjon.

Szept. 3. I. Pét. 5:5-14. I. Thess. 2:13-20. Isten gyermekeinek útja közös. Meg kell járniok a szenvedések és üldöztetések útját is, mint Uruk és Mesterük. Ebből is kivették részüket a Thessalonikabeliek. — Szentséges szeretet kell, hogy összekösse Isten gyermekeit. Egy a hit, egy a cél, egy az öröm, egy a dicső remény. Hogyne volnának hát egyek! Ha nem így van, akkor baj van valahol a szívben. Keresd meg magadban az akadályokat! Menekülj Isten szívére, merülj el jobban Őbenne, kérj Tőle győztes hitet és több szeretetet!

Szept. 4. Agy. 1:1-14. I. Thess. 3:1-13. A szorongatások közt tűnik ki, hogy mennyi a hit. Erre a próbára szüksége van Isten népének. Ahol igazi hit van, ott az ilyen alkalmak csak mélyebbre visznek az Urban. Ez a győzelmes hit másokat is nagy erővel képes megragadni és az Ur keresztjéhez vonni. Hogyan állunk meg

mi a nehézségek és szorongatások között? Erősek vagyunk-e az Urban, vagy megtántorodunk, kedvetlenekké, csüggedtekké leszünk? Ne adjunk helyet szívünkben annak, ami alulról való!

Szept. 5. Agy. 2:1-9. I. Thess. 4:1-12. Nagy kívánalmat állít elénk Isten Igéje. Szentül kell élnünk, mert ez az Isten akarat. A régi kívánságoknak meg kell halniok, melyek megtérésünk előtt uraltak minket, mikor még Istent nem ismertük. A megszentelődés igaz fokmérője a szeretetben való növekedés. A szeretetnek pedig egészen gyakorlatinak, nem csupán elméletinek kell lennie. Állítsuk oda egész életünket a Szentlélek uralma alá, hogy véghezvihesse bennünk megszentelő munkáját! »Szentségre hívott el minket az Isten.«

Szept. 6. Zak. 1:1-17. I. Thess. 4:13-18. A világban élő emberek nagy tudatlanságban vannak az elhunytak felől. Megszokták, hogy csak a láthatókra, ideigvalókra néznek és azért a halál utáni dolgokra nézve igen zavarosak a nézeteik. Nincs reménységük, azért pogány módon bánkódnak, vagy lázadoznak az elhunytak miatt. Mi, akik hiszünk Jézusban, tudjuk, hogy a halál átmeneti állapot csupán, Akik Krisztusban haltak meg, Vele együtt örököké élnek. Akik megérik életükben az Ur eljövételét és az Ő hűséges gyermekei sorába tartoznak, azok elválnak és az Urhoz ragadtatnak — az Ige bizonyosságai szerint.

Szept. 7. Jób 5:17-26. I. Thess. 5:1-11. Nem a mi dolgunk, hogy tudakoljuk az Ur eljövételének idejét naptár szerinti pontossággal kiszámítva. Azonban az igen fontos dolog, hogy arra mindig készen legyünk. Előre megjelentve és mégis váratlanul jelenik meg az Ur a világ számára. De az a fontos ráknézve, hogy minket ne érjen készületlenül Krisztus eljövetele. Mit jelent az, hogy készen legyünk? Főképpen azt, hogy Krisztus bűnt eltörlő vére alatt maradjunk szüntelenül. Legyünk éberek a bűnnel szemben. Öltözzük fel Isten fegyvereit naponta: a hitet, szeretetet és az üdvösség reménységét. Isten akarat is az, hogy az üdvösségre jusson mindenki Jézus Krisztus által. Ne vessük meg az Ő kegyelmét!

Szept. 8. Luk. 7:11-17. Ef. 4:1-6. Máté 12:1-8. Zsid. 4:9-13. I. Thess. 5:12-22. In-

téseket tartalmaz ez a rész. Vizsgáljuk meg ezeket sorba! Megbecsülés és szeretet azok iránt, akik előljáróink az Urban, erre figyelmeztet az apostol. Így van-e nálunk? Van-e bátorságunk egymást szeretettel inteni? Fel tudjuk-e venni egymás terhét? Tudunk-e örülni, ha borús is fölöttünk az ég? Sok-sok komoly kérdés kelhet szívünkben, ha megvizsgáljuk magunkat ennek az Igének világosságában. Ne oltuk meg Isten Lelkét! Ha rámutat a hiányainkra, ne nyugtassuk meg magunkat, hanem engedjük megítéltetni életünket általa.

Szept. 9. 140. Zsolt. I. Thess. 5:23-28. Isten a békességnek Istene. Ezt ne felejtjük el ezen a napon sem. Sokszor nehéz önmegtadadason át tudjuk csak fenntartani a másokkal szemben való békességet. Az Ur ad erőt ehhez is mindazoknak, akik őszintén vágnak a békességre. Egész valónkat át kell engednünk a Lélek megszentelő munkájának. Nemcsak lelkünk, hanem testünk is feddhetetlen tisztaságban kell készen várja az Ur Jézus Krisztus eljövetelét. Nem szolgálhatok testemmel a bűnnek, megcsalván magamat.

Szept. 10. Zak. 2:1-9. 8:1-8. II. Thess. 1:1-12. Öröm volt Pál apostol számára, hogy megnövekedett a hit és bővülődövé lett a szeretet a gyülekezetben. Nem hiába vették az Isten kegyelmét! — Arról ismerhető meg az egészséges közösségi élet, hogy bővülködik ott az egymáshoz való szeretet. — Üldöztetések között az Ur eljövetelére való boldog várakozás vígasztalta őket.

Szept. 11. Zak. 8:9-23. II. Thess. 2:1-12. Az Ur Jézus Krisztus eljövetelét sok nehéz dolog fogja megelőzni. De az ő híveinek tisztán kell látniok és az idők jeleit megítélniök. Ha az Ige szellemében élünk és nézzük az eseményeket, akkor nem tud megcsalni minket az álpróféták vélekedése. Sok jel van a világban, amely arra mutat, hogy közeleg az Ur eljövetele. Működik már a törvénszegés titkos bűne, de még nem vált mindent elsöprő erejűvé. Az Ur kegyelmes keze még viszatartja az istentelenség teljes eláradását. Krisztus eljövetelét megelőzi még a »bűn emberé«-nek, az antikrisztusnak fellépése. Most még tart a kegyelmi idő, siess az Urhoz!

Szept. 12. Zak. 9:9-10, 14:1-11. II. Thess. 2:13-17. Jézus Krisztus megváltott gyermekei azonban szeméiket a hegyekre emelik. Bizonyosak abban, hogy ők üdvösségre vannak elhíva. Szilárdan meg kell állanunk az Evangéliom hitében és az igaz tudományban mindvégig.

Szept. 13. Mal. 1:1-6, 11, 12. II. Thess. 3:1-5. Szívünkön fekszik-e igazán, hogy az Evangéliom terjedjen itt a mi magyar hazánkban is? Könyörögjünk ezért és éljünk úgy, mint igazi keresztyének! Életünk legyen nyitott Biblia, melyből Isten átforgató kegyelmes munkájáról olvashat minden ember.

Szept. 14. 75. Zsolt. 5-8. II. Thess. 3:6-18. A Krisztusban való hitnek át kell hatnia életünk minden területét. Fegyelmezt, józan, munkás életet kíván az Ur övéitől. Az apostol önmagát odaállíthatta ebben is például. A kereső lélek nem kegyes szavakat és elméleteket vár, hanem megszentelt életet akar látni Isten gyermekeinél.

Szept. 15. Luk. 14:1-11. Ef. 4:1-6. Máté 12:1-8. Zsid. 4:9-13. Jón. 1:1-2:1. Isten megbízatást ad az övéinek. Vajjon elég hálások vagyunk azért, amit éppen reánk bízott? Ha nem engedelmeskedünk az Urnak, úgy járunk, mint Jónás. A magunk útjaira térünk, ahol ellentétbe kerülünk Istennel. A vesztesek, kárvallottak mindig csak mi lehetünk ebben az áldatlan küzdelemben. Sőt, másokra is kihat engedetlen életünk káros hatása. Siessünk vissza a megalázkodás útján ismét Urunkhoz!

B. A. d. t.

Szinte magától értetődik az embernek, hogy az Urhoz mindenféle világi dolgokért könyörögjön, de nem könyörög hozzá öérette magáért, mintha boldogítóbb lehetne az, amit ad, mint az, aki adja... Isten akkor hallja meg kiáltásodat, ha Öt magát keresed, nem ha Óáltala valami más keresel. (Augustinus).

*

A meghallgatott imádság ereje abban rejlik, hogy a lélek előtt bizonyossá lesz: most, mialatt az Urral beszélek, kincseskamrájába lépek és megelégtettem.